

Декларация на ИКОМОС По случай 50-та годишнина на Всеобщата декларация за правата на човека

Събрани в Стокхолм, Комитетите на ИКОМОС подчертават значението на Всеобщата декларация за правата на човека, чиято 50-то годишнина се чества понастоящем. Едно от правата на човека, утвърдени от Декларацията, е и правото на всяка личност да участва свободно в културния живот на обществото.

Отчитайки незаменимия характер на осезаемото и неосезаемото наследство и заплахите, на които то е изложено в един постоянно променящ се свят, ИКОМОС утвърждава – като допълнение към Законите и Конвенциите, отнасящи се до опазването на културните ценности – че правото на културно наследство е неразделна част от правата на човека. Това право не може да съществува без отговорностите, които произтичат от него за индивидите и обществата, както и за институциите и държавите. Да поемем тези отговорности днес, означава да защитим правата на бъдещите поколения.

- *Правото на респект към автентичните свидетелства, съдържащи се в наследството, като израз на културната идентичност на личността в лоното на голямото човешко семейство;*
- *Правото на по-добро познаване на собственото и чуждото наследство;*
- *Правото на добро използване на наследството;*
- *Правото на участие във вземането на решенията, отнасящи се до наследството и до културните стойности, на които то е носител;*
- *Правото на личността да се обединява с други лица за защитата и извявата на наследството.*

Това са правата, чието спазване според ИКОМОС е от изключително значение за опазването и обогатяването на културното разнообразие в света.

Тези права предполагат усилия за опознаването, оценката и поддържането на наследството. Те налагат да се усъвършенства и спазва рамката на действие. Те изискват стратегии за развитие и равнопоставено партньорство между обществото, частния сектор и индивидите, за да се хармонизират различните интереси по отношение на наследството и да се съгласуват сферите на Развитие и Опазването. Те призовават към международно сътрудничество в контекста на конвенции, законодателства и други мерки, което да се ръководи преди всичко от духа на тези права.

Това са отговорностите, които всички – индивидуално или колективно – споделят, както ние споделяме богатството на паметта, запазена по този начин за днешния и утрешния ден в духа на едно устойчиво развитие в служба на Човека.

Стокхолм, 11 септември 1998